

Розділ 1

ВІРА РЕЙ

Сіетл, 1 травня 1933 року

Крижаний вітер проникав крізь дощану підлогу; я затремтіла, щільніше загортаючись у сіру вовняну кофтину. На ній залишився тільки один гудзик. Із ціною п'ять центів за штуку було завеликою розкішшю навіть думати про нові. До того ж настала весна. Настала ж? Я кинула погляд на вікно другого поверху, вслухалася у свист і завивання вітру. Лютий вітер. Гілки старої вишні вдарилися об шибки з такою силою, що я підстрибнула, занепокоєна, що ще один такий порив розіб'є скло. Я не матиму чим заплатити за нове, не цього місяця. Але тієї ж миті неочікувана картина відволікла мене від турбот. Світло-рожевий цвіт кружляв у повітрі. Я зітхнула, усміхаючись до самої себе. *Наче сніг.*

— Мамусю? — Деніел заворушився під покривалами.

Я відгорнула пошарпану синю стьобану ковдру, з-під якої з'явилося його миле кругле личко та м'яке світле волоссячко, що трохи закручувалося на кінцях. *Волосся немовляти. У три роки,*

з пухкими рожевими щічками й величезними синіми очима, від яких перехоплювало дух, він уже перетворився з немовляти на хлопчика. Але коли спав, мав такий самий вигляд, як і в день свого народження. Іноді я навшлиньки приходила в його кімнату рано-вранці й дивилася, як зворушливо він стискає свого маленького коричневого ведмедика в синьому вельветовому комбінезоні, з надірваним вушком.

— Що таке, любий? — запитала я, опустившись на коліна біля невеликого соснового ліжечка та стривожено вдивляючись у вікно, за яким скаженів вітер. *Що я за мати, якщо залишу сина на ніч тут зовсім самого? Я зітхнула. Та хіба є вибір? У Керолайн нічна зміна, а я вже не можу взяти Деніела до готелю, особливо після того, як минулого тижня Естелла знайшла його, сонного, у пентхаусі на дев'ятому поверсі. Вона прогнала мого сина з-під теплої пухової ковдри, ніби мишу, що закуняла в мішку з борошном на кухні. Це страшно його налякало і майже коштувало мені роботи. Я глибоко вдихнула. Ні, він залишиться тут, мій хлопчик буде в теплі й безпеці у своєму ліжечку. Замкну двері. Стіни квартири тонкі, але двері, безперечно, міцні. Важке махагонієве дерево з добрим латунним замком.*

Ми обоє здригнулися від стукоту у двері, рішучого, різкого, наполегливого. Деніел скривився.

— Мамусю, це знову він? — запитав син, стишуючи голос до шепоту. — *Поганий чоловік?*

Я поцілувала його в лоб, намагаючись приховати страх, що заворушився в грудях.

— Не турбуйся, любий, — сказала я, перед тим як встати, — це, мабуть, тітонька Керолайн. Залишайся тут, я погляну.

Зійшовши сходами, я завмерла на якусь мить у вітальні, вирішуючи, що робити. Стукіт повторився, цього разу він був

гучніший, роздратованіший. Я знала, хто це і чого він хоче. Зазирнула в гаманець, хоч і знала, що більше за долар чи два не набереться. Оренду потрібно було заплатити ще три тижні тому, відтоді я годувала містера Гаррісона обіцянками, а що тепер? Останню зарплату витрачено на продукти й нову пару взуття для бідолашного Деніела. Марно було сподіватися, що він і далі зможе ходити в дитячих кімнатних капцях, з яких уже виріс.

Стук. Стук. Стук.

Удари відбивали ритм мого серця. Наляканого, загнаного в пастку. Квартира здавалася кліткою. Стіни — іржавими дротами. *Що робити?* Мимоволі я глянула на своє зап'ястя. Відколи Деніелів батько подарував мені цю найвишуканішу річ з усіх, які я бачила, — золотий ланцюжок, інкрустований трьома витонченими сапфірами, — вона стала моїм скарбом. Тієї ночі в готелі «Олімпік» я була гостею, а не покоївкою в чорній сукні та білому фартуху. Коли я відкрила маленьку синю коробку і він надів браслет на моє зап'ястя, я вперше в житті почувалася народженою носити таку розкіш. Тоді здавалася майже безглуздою думка, що я могла б, що ж... Я міцно заплющила очі, а удари не стихали. Узялася розтібати гачок, тоді струснула головою. Ні, я не віддам його. Не здамся так просто. Я підсунула браслет вище, надійно заховавши його під рукав сукні. Знайду інший спосіб.

Глибоко вдихнувши, я повільно рушила до дверей, неохоче потягла засув. Завіси заскрипіли — у коридорі стояв містер Гаррісон. Він був високий і огрядний, не надто складно зрозуміти, чому Деніел так його боявся. Суворе обличчя заросло сірою неохайною щетиною. Виділялися тільки червоні, поцятковані слідами віспи щоки й темні, лиховісні очі. Його огидне дихання відгонило джином і хвоею, отже, дорогою містер Гаррісон зайшов

у салун¹ поверхом нижче. Суворий сухий закон іще був чинним, але поліція в цій частині міста мала іншу роботу.

— Доброго вечора, містере Гаррісон, — сказала я так солодко, як могла.

Він ступив ближче, поставивши на поріг чобіт зі сталевим носком.

— Обійдемося без церемоній, — мовив він. — Де мої гроші?

— Вибачте, сер, — несміливо заговорила я, — я знаю, що досі не заплатила оренду. Це дуже важкий місяць для нас, і я...

— Я чув цю історію минулого тижня, — сказав він без жодної емоції. Тоді пройшов повз мене й рушив на кухню, де захопив маленьку скибку хліба, яку я щойно витягнула з печі. *Моя вечера*. Відчинив холодильник і спохмурнів, коли не виявив там масла.

— Питаю тебе ще раз, — вів далі містер Гаррісон, його щоки надулися від їжі, а очі звузилися. — Де мої гроші?

Я стиснула браслет, мій погляд метнувся повз нього до стіни з потертими плінтусами та облупленою фарбою. *Що казати тепер? Що робити?*

Він зайшовся глибоким гортанним сміхом.

— Так я й думав. Підла брехуха.

— Містере Гаррісон, я...

Очі чоловіка владно оглянули мене, і він підсунувся так близько, що мене обволік його гіркий дух, а щетина торкалася мого лица. Він міцно захопив мене за зап'ястя, браслет затаївся під манжетною, прихований від його погляду.

¹ Салун (англ. saloon) — різновид бару в США, що виник і був популярний за часів Дикого Заходу. 1920 року разом із набранням чинності сухого закону в країні салуни офіційно потрапили під заборону. (Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.)